

Sygn. akt II AKa 331/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Hanna Wnękowska

Sędziowie: SA – Krzysztof Karpiński

SA – Marek Czecharowski (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2014 r.

sprawy

J. D. (1) oskarżonego z art. 4 § 1 k.k. i art. 258 § 2 k.k., art. 4 § 1 k.k. i art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r., art. 56 ust. 3 ww. ustawy i art. 91 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k. i art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. i art. 91 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ww. ustawy w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k. i art. 56 ust. 3 ww. ustawy,

oraz A. S. (1) oskarżonego z art. 4 § 1 k.k. i art. 258 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ww. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 1 kwietnia 2014 r. sygn. akt XVIII K 271/09

I. zmienia zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego A. S. (1) w ten sposób, że:

- 1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;*
- 2. postępowanie w zakresie czynu zarzuconego temu oskarżonemu w pkt II. 1 aktu oskarżenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. – umarza;*
- 3. zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. S. (1) w pozostałej części utrzymuje w mocy;*
- 4. na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone A. S. (1) (pkt X i XI zaskarżonego wyroku) i orzeka karę łączną roku i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;*
- 5. na podstawie art. 69 § 1 i 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 5 (pięć) lat;*

II. tenże wyrok w odniesieniu do oskarżonego J. D. (1) utrzymuje w mocy;

III. **zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego A. S. (1) 300 (trzysta) zł. tytułem opłaty za obie instancje oraz pozostałe koszty sądowe w sprawie, zaś od oskarżonego J. D. (1) 400 (czteryście) zł. opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe za postępowanie odwoławcze - w częściach na nich przypadających, zwalniając obydwu oskarżonych od pozostałej części opłaty.**

UZASADNIENIE

Oskarżony **J. D. (1)** stanął przed Sądem pod zarzutami, iż:

1. w okresie od maja 2003 do stycznia 2004 roku w W. i w innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym określanej jako (...) mającej na celu m.in. obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi bez wymaganego zezwolenia, dokonywanie napadów rabunkowych, kradzieży pojazdów,

tj. popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k.,

2. w okresie od maja 2003 r. do sierpnia 2003 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) ps. (...) brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznej ilości w postaci co najmniej 5 kilogramów i 500 gramów marihuany, 1 kilograma amfetaminy w ten sposób, że wielokrotnie nabywał je od M. S. (1) celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

3. w okresie od maja 2003 roku do 31 grudnia 2003 roku w W. działając wbrew przepisom ustawy w porozumieniu z P. S. (1) ps. (...) brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznej ilości w postaci co najmniej 500 gramów kokainy w ten sposób, że wielokrotnie nabywał je od M. S. (1) celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

4. w okresie od września 2003 roku do października 2003 roku w K. gmina S. działając wbrew przepisom ustawy w porozumieniu z P. S. (1) ps. (...) brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznej ilości w postaci co najmniej 200 gramów kokainy w ten sposób, że wraz z M. S. (1) i innymi nieustalonymi mężczyznami zmieszał ją z 60 gramów magnezu celem dalszej odsprzedaży tak zmieszanej kokainy, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

5. w okresie od września 2003 roku do stycznia 2004 w W. działając wbrew przepisom ustawy w porozumieniu z P. S. (1) ps. (...) brał udział w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w znacznej ilości w postaci co najmniej 19 kilogramów i 100 gramów marihuany i w ten sposób, że po wejściu w jej posiadanie w nieustalonych okolicznościach wielokrotnie sprzedawał je M. S. (1) celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

6. w okresie od października 2005 roku do listopada 2005 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), ps. (...) wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w postaci co najmniej

1 kilograma marihuany w ten sposób, że nabył jednorazowo 1 kilogram marihuany od Ł. C. i P. R. celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. czynu art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

7. w okresie od 1 stycznia 2004 r. do 3 listopada 2004 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), ps. (...) wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie środkiem odurzającym w znacznej ilości w postaci co najmniej 200 gram kokainy w ten sposób, że nabywał tę kokainę w partiach po 50 gram od Ł. C. i P. R. celem dalszej odsprzedaży,

tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.),

8. w okresie od 8 sierpnia 2005 r. do 31 grudnia 2006 r. w W. oraz w lesie przy drodze leśnej prowadzącej z L. do W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), ps. (...) wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie substancją psychotropową w znacznej ilości w postaci co najmniej 4 kilogramów amfetaminy, w ten sposób że wielokrotnie sprzedawał tę amfetaminę P. R. i Ł. C. w partiach od 0,5 kg do 1 kilograma celem dalszej jej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

9. w okresie od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2007 r. w W. i w Ł. woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w postaci co najmniej 1 kilograma 500 gramów heroiny w ten sposób, że nabywał ją wielokrotnie w partiach po 200 gram od Ł. C. i P. R. celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

10. w grudniu 2007 r. w W. w zamiarze, aby nieustalony mężczyzna nabywał od P. R. i Ł. C. środki odurzające w znacznej ilości w celu ich dalszej sprzedaży, ułatwił mu popełnienie tego czynu, w ten sposób, że przedstawił go P. R. i Ł. C. i zapewnił ich że mężczyzna ten jest osobą godną zaufania, której można sprzedawać narkotyki, w wyniku czego mężczyzna ten zakupił w celu dalszej sprzedaży od P. R. i Ł. C. co najmniej 2 kilogramy i 500 gram marihuany i 10 gram kokainy, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, **tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.,**

11. w bliżej nieustalonym dniu w 2002 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości w postaci 200 gram heroiny w ten sposób, że nabył ją od M. J. celem dalszej odsprzedaży,

tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.).

Oskarżony **A. S. (1)** oskarżony został o to, że:

1. w czerwcu 2003 roku w W. i w innych miejscowościach na terenie kraju brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej jako (...) mającej na celu m.in. obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi bez wymaganego zezwolenia, dokonywanie napadów rabunkowych, kradzieży pojazdów,

tj. o popełnienie czynu z art. 285 § 1 k.k.

2. w czerwcu 2003 roku w J. w powiecie (...) działając w zamiarze aby P. P. nabywał od M. S. (1) środki odurzające w znacznej ilości w celu ich dalszej sprzedaży, ułatwił mu popełnienie tego czynu, w ten sposób, że skontaktował go z M. S. (1) zapewniając go iż P. P. będzie od niego kupował środki odurzające oraz dodatkowo przekazywał mu co miesiąc pieniądze w kwocie co najmniej 1000 złotych w zamian za fakt powstrzymania się przez M. S. (1) od sprzedawania środków odurzających na terenie miasta B. w następstwie której to rozmowy doszło do spotkania obu wymienionych po czym P. P. zakupił w celu dalszej sprzedaży od M. S. (1) w wielokrotnych transakcjach środki odurzające w łącznej ilości co najmniej 800 gramów kokainy i 3 kilogramów marihuany przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

3. w listopadzie 2003 roku w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu kal. 6,35 mm z 6 sztukami amunicji,

tj. czynu z art. 263 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2014 r. (sygn. akt XVIII K 271/09):

I. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał J. D. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał J. D. (1) za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 2-5 kwalifikowanych z

art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 91 § 1 k.k. oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny w wysokości po 20 zł;

III. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał J. D. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 6, ustalając że czynu dopuścił się w bliżej nieokreślonym okresie w 2004 r. oraz eliminując z opisu czynu okoliczność, że dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i czynu zarzucanego w pkt. 7 z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego artykułu w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny w wysokości po 20 zł;

IV. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał J. D. (1) za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 8-9 kwalifikowanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 91 § 1 k.k. i 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz 300

stawek dziennych grzywny w wysokości po 20 zł;

V. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał J. D. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 10 z tą zmianą, że z opisu czynu wyeliminował fragment od słów „w wyniku” do „10 gram kokainy” tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie

art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny w wysokości po 20 zł;

VI. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał J. D. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 11 z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego artykułu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny w wysokości po 20 zł;

VII. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k. połączył kary pozbawienia wolności oraz grzywny wymierzone J. D. (1) i orzekł kary łączne 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny w wysokości po 20 zł;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu J. D. (1) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 28 października 2008 r. do 11 lutego 2009 r.;

IX. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał A. S. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego artykułu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

X. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał A. S. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 z tą zmianą, że z opisu wyeliminował fragment od słów „w następstwie” do „kilogramów marihuany” tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 par 2 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny w wysokości po 20 zł;

XI. uznał A. S. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 3 z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone A. S. (1) i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności wobec A. S. (1) na okres 5 lat próby;

XIV. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. przyznał adw. U. S. kwotę 1080 zł powiększoną o należną stawkę VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. D. (1) z urzędu;

XV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca **osk. J. D. (1)** zaskarżył wyrok na jego korzyść w całości zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów z wyjaśnień oskarżonego J. D. (1) wskutek uznania za niewiarygodne jego wyjaśnienia dotyczące tego, że swoją działalność prowadził sam i nie miał żadnego wpływu na sposób działania, organizację podziału zysków grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, zorganizowanej przez „zarząd” czyli R. B. i M. D.;

2. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka koronnego M. S. (1) i wyprowadzenie wniosku, że skoro oskarżony zmuszony został do płacenia miesiąc w miesiąc 100 dolarów amerykańskich do rąk M. J., który przyznał się że był członkiem grupy przestępczej to tym samym oskarżony J. D. (1)

miał świadomość, że przystępuje do grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, wypełniając w tym zakresie znamiona przestępstwa opisanego w art. 258 § 2 k.k.;

3. art. 7 k.p.k. wskutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów z zeznań świadka M. J., który twierdzi że oskarżony J. D. (1) zmuszony został do miesięcznego spłacania długu za nierzetelne wcześniejsze rozliczenie, co potwierdza wersję oskarżonego;

4. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz 170 § 2 k.p.k. wskutek bezzasadnego oddalenia wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze świadków P. K. (1) A., T. G., P. G., T. K., R. L., A. M., P. N., A. P., M. P., J. R., K. S., P. S. (2), D. U., K. W., P. Z. i R. U., którzy to świadkowie mieli potwierdzić, że oskarżony J. D. (1) nie należał do grupy (...) i że ich zeznania wykażą przeciwieństwo tego co powiedział w trakcie postępowania świadek koronny M. S. (1);

5. art. 192 § 2 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku obrony o przesłuchanie świadka koronnego M. S. (1) w obecności biegłego psychologa lub biegłego lekarza w sytuacji gdy świadek od lat zażywał narkotyki i to znaczne ilości (10 tabletek na noc), co w rzeczywistości nakazywało w drożenie procedury opartej o treść wskazanego powyżej przepisu;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mogący mieć wpływ na jego treść a polegający na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony działał w ramach grupy przestępczej (grupy (...)).

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 258 § 2 k.k., zmianę opisu czynu w tym zakresie i stosowne złagodzenie wymiaru kary ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obronca **osk. A. S. (1)** zaskarżył wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego tj. co do pkt IX - XIII.

W zakresie skazania oskarżonego określonego w pkt. IX. wyroku, za czyn z art. 258 § 1 k.k. wskazał na bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną przepisem art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k., wobec występowania okoliczności wyłączającej ściganie określonej art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt. 4 k.k. w zw. art. 102 k.k., w sytuacji gdy karalność czynu zarzucanego oskarżonemu uległa w dniu 1 lipca 2013 r. przedawnieniu.

Ponadto zarzucił:

1.1) mającą wpływ na treść wyroku - obrazę przepisów postępowania, a w

szczegółności:

1.1.a) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., a także przepisu art. 410 k.k., poprzez naruszenie przez Sąd Okręgowy w Warszawie zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen, w szczególności w zakresie oceny zeznań świadka koronnego M. S. (1), wyjaśnień oskarżonego A. S. (1), zeznań świadków S. S. (1), P. S. (3), A. D. (1), E. S., P. K. (2) i P. P., a także innych dowodów zgromadzonych w tej sprawie, a także zaniechanie oparcia zaskarżonego wyroku na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego przed Sądem I instancji;

1.1.b) naruszenie przepisu art. 424 k.p.k., polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej materii oparł się dowodach, a także w jakiej części i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz właściwej oceny zgromadzonych i ujawnionych w sprawie dowodów;

1.2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na treść orzeczenia i polegał w szczególności na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony A. S. (2) dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas

gdy przeprowadzona w sposób prawidłowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do odmiennego wniosku;

Na zasadzie przepisu art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k., wobec stwierdzenia bezwzględniej przesłanki odwoławczej, co do czynu opisanego w pkt. IX wyroku, wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji w tym zakresie i umorzenie postępowania, a pozostałym zakresie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od popełnienia czynów opisanych w pkt. X. i XI. wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w części, a także w pkt. XII. i XIII. i skierowanie sprawy we wskazanym zakresie do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońców obydwu oskarżonych (poza zarzutem dot. niezasadności z przyczyn formalnych przypisania osk. A. S. czynu z art. 258 § 1 k.k.) są nie zasadne i to w stopniu zbliżonym do oczywistej bezzasadności.

Wbrew zarzutom formułowanym w apelacjach Sąd Okręgowy przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie jurysdykcyjne, dokonał ustaleń mających oparcie w materiale dowodowym, sformułował w wyniku analizy dowodów trafne oceny co do winy oskarżonych, odpowiednio kwalifikując czyny oskarżonych i wymierzył kary uwzględniające kryteria wymagane przy ich kształtowaniu (w przypadku osk. J. D. także co do kary łącznej).

Ponieważ zasadnicze zarzuty - obu apelacji - oparte są na tezie sprowadzającej się do uchybienia art. 7 k.p.k. a w praktyce kwestionowaniu wiarygodności świadka koronnego M. S. (1) stwierdzić należy co następuje.

Chybiony jest zarzut bezzasadnego oddalenia wniosku o przesłuchanie świadka z udziałem biegłego psychologa lub lekarza z uwagi na fakt zażywania przez niego środków odurzających. Sąd rozpoznał wniosek obrony w tym względzie i stanowisko swoje uzasadnił. Wbrew twierdzeniu zawartemu w zarzucie sam fakt przyjmowania narkotyków przez świadka, co sam zresztą przyznał, nie przesądza o konieczności podjęcia takiego trybu czynności procesowej. Przesądzające znaczenie ma ewentualne ujawnienie się wątpliwości co do możliwości postrzegania przez świadka lub też prezentowania tych spostrzeżeń. Jak wynika z lektury protokołów, wielu i to obszernych przesłuchań świadka, (Sąd meriti miał nadto bezpośrednią styczność ze świadkiem co rzutowało na możliwość oceny jego pod wskazanymi względami) wątpliwości takich Sąd Okręgowy nie nabrał. Lektura ich przez członków składu Sądu odwoławczego potwierdziła słuszność oceny Sądu I instancji.

Trzeba też od razu dodać, że wbrew formułowanym przez obrońców tezom, zeznania świadka koronnego **nie są jedynymi dowodami** na poparcie zarzutów aktu oskarżenia. Znajdują one potwierdzenie w depozycjach innych świadków i to nie tylko św. J., ale także innych, będących członkami lub współdziałających, kooperujących z grupą ożarowską (m. in. św. Ł. C. – k. 1346 i nast., P. R. – k. 1349, P. K.).

Trzeba także pamiętać, że osk. J. D. w pierwszych przesłuchaniach negujący swoje sprawstwo co do stawianych mu zarzutów, następnie sukcesywnie przyznaje się, choć nie do wszystkich lub minimalizując swój udział bądź zakres przestępnych przedsięwzięć. Oczywiście oskarżony miał prawo – w ramach przysługującego mu prawa do obrony – negować przestępne działanie, jednakże późniejsze przyznanie, w świetle bezspornych dowodów osłabia wiarygodność jego dalszych wywodów. Zasadnicze znaczenie ma przy tym fakt, że zeznania świadka M. S. znajdują potwierdzenie w innych dowodach.

Opisywane przez świadka zasady dot. organizacji grupy, jej funkcjonowania, podejmowanych przestępnych działań, tworzą logiczny obraz tej struktury, pozycji i roli poszczególnych jej członków (w tym osk. J. D.), wzajemnych powiązań i zależności.

Odnosić też należy, że Sąd I instancji przesłuchał szereg świadków (S. S., P. S., A. D., P. S.), a więc osób których aktywność w ramach grupy ożarowskiej wynika nie tylko z zeznań wcześniej przywołanych świadków, ale jest powszechnie wręcz znana, wobec ustalenia tego we wcześniej, prawomocnie zakończonych postępowaniach. Sąd

też oddalenie wniosku o przesłuchanie kolejnych wielu świadków, mających stwierdzić, że osk. J. D. **nie należał** do grupy ożarowskiej, słusznie zostało uznane za działanie zmierzające do przedłużenia postępowania.

Warto w tym miejscu odnotować, iż jak wynika z wielu postępowań w sprawach grup przestępczych ich wielkość lub nawet przyjęte zasady organizacyjne powodują, że nie wszyscy ich członkowie się znają. Okoliczność ta zdaje się zresztą nie mieć miejsca w przedmiotowej sprawie.

Wreszcie, trzeba też stwierdzić, iż aczkolwiek autor pisemnych motywów wyroku przyjął, być może nietypową konstrukcję sporządzenia uzasadnienia, to jednak należy uznać, że zmierzała ona do czytelniejszego pogrupowania, w ślad za wyrokiem, poszczególnych czynów. W ramach jednak tak ujętego planu – wbrew twierdzeniom obrońcy osk. A. S. zawiera ono omówienie dowodów i ich ocenę z punktu widzenia wiarygodności oraz odniesienia do określonego zarzutu.

Konkludując, Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do podzielenia zarzutów apelacji poza zastrzeżeniem zasygnalizowanym na wstępie.

Odnosząc się właśnie do wskazanej w apelacji obrońcy osk. A. S., bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej przepisem art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. – stwierdzić należy, iż uchybienie, którego ta część apelacji dotyczy, faktycznie nastąpiło.

Stawiany osk. A. S. w pkt 1 aktu oskarżenia zarzut udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (tzw. (...)) został czasowo ograniczony do „czerwca 2003 r.”. Mimo, że obaj oskarżeni w przedmiotowej sprawie występowali początkowo w gronie ponad 20 innych osób (sprawa ich została wyłączona w trybie art. 34 § 3 k.p.k.), a zarzut członkostwa w grupie przestępczej stawiany pozostałym, określał ją jako grupę o charakterze zbrojnym, to zarzut postawiony w akcie oskarżenia

A. S. znamienia tego nie zawiera i kwalifikowany jest z art. 258 § 1 k.k. Sankcją za przestępstwo określone w tym przepisie, było w okresie przypisanym oskarżonemu, **pozbawienie wolności do lat 3**. Dopiero kolejna nowelizacja (obowiązująca od 1 maja 2004 r. podwyższyła górną granicę zagrożenia do 5 lat.

Z kolei przepis art. 101 § 1 pkt 4 k.k. przewidywał, iż „karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat: 5 – gdy czyn jest zagrożony karą **pozbawienia wolności nie przekraczającą 3 lat**”.

Wreszcie, art. 102 k.k. obowiązywał w owym czasie w brzmieniu „Jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa ustaje **z upływem 5 lat** (podkr. S.A.) od zakończenia tego okresu”.

Sumując – racje ma skarżący – iż przedawnienie karalności czynu przypisanego oskarżonemu A. S. (1) w pkt IX wyroku, nastąpiło z dniem 1 lipca 2013 r. W tych okolicznościach postępowanie co do tego zarzutu winno być zgodne z treścią przepisu art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. – umorzone.

W konsekwencji, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do A. S. (1) w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i postępowanie w zakresie czynu zarzuconego temu oskarżonemu w pkt II.1 aktu oskarżenia (pkt IX wyroku) na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z at. 414 § 1 k.p.k. – umorzył.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego co do kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu, w przypadku pozostałych zarzutów aktu oskarżenia. Również za trafne uznał, w świetle brzmienia art. 91 § 1 k.k., połączenie określonych czynów przypisanych osk. J. D. w trzy ciągi czynów opisane w pkt. II, III i IV zaskarżonego wyroku. Orzeczone kary jednostkowe, w przypadku obydwu oskarżonych uwzględniają okoliczności obciążające i łagodzące – omówione przekonywująco na str. 20 – 28 uzasadnienia wyroku.

Kara łączna wymierzona osk. J. D. odzwierciedla reguły jej kształtowania, a zważywszy na bliskość jej wymiaru do wysokości najsurowszej z kar jednostkowych, będąc znacznie niższą od sumy tych kar, nie może być uznana za karę surową, w żadnym zaś wypadku za rażąco surową. To samo dotyczy kary łącznej grzywny.

W tych okolicznościach wyrok co do osk. J. D. (1) należało utrzymać w mocy.

W przypadku osk. A. S., wobec zmiany wyroku co do jednego z zarzucanych mu czynów konieczne było, po uchyleniu kary łącznej, określić ją ponownie w odniesieniu do dwóch pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu, co do których Sąd Apelacyjny uznał, iż orzeczenie skazujące należy utrzymać w mocy.

Uwzględniając i podzielając zasadność kryteriów przyjętych w tym względzie przez Sąd I instancji – Sąd Apelacyjny orzekł karę łączną pozbawienia wolności, określając jej wymiar na rok i 8 miesięcy. Argumentacja Sądu Okręgowego co do zasadności warunkowego zawieszenia wykonania tej części kary (str. 28 – 29 pisemnych motywów) zasługuje na akceptację, dlatego też, Sąd odwoławczy zastosował środek probacji w postaci 5 letniego okresu próby.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku, zasądzając od oskarżonych koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających, oraz obciążając częściowo obu oskarżonych opłatami od wymierzonych kar pozbawienia wolności i zwalniając ich, od pozostałej części opłat (od orzeczonych grzywien), z uwagi na charakter rozstrzygnięcia – osk. A. S. za obie instancje, zaś J. D. za II instancję.